

Така типизацията, или клишетото, продължава да работи – това, че „те“ не са като другите, означава, че се запазва типът, през който мислим „тях“, а те просто не влизат в типа и по този начин дори го усилват. Така от своя страна колкото и проверки, колкото и опит да има един индивид в отношенията си с ромите, „те“ винаги ще се появяват като различни, когато не потвърждават типа и винаги ще се явяват като доказателства, когато го потвърждават поне с едно свое качество. Така типизацията продължава да съществува безпроблемно за налагащите я, но проблематично за подведените под този тип.

Тези типизации съдържат някакъв набор от характеристики или качества, които се приписват на един или повече конкретни индивиди в различни ситуации. Както посочих по-горе, те се взимат за доказателство в подкрепа на твърдението, че „те са такива“. Основна характерна особеност, при която има най-много натрупвания в разказите на учителите, е, че „те“ са крадливи: „да отиде и да почне да краде“ (уч.21), „и се движи по-бавно, те постоянно, постоянно го крадат“ (уч.20). Рядко се споменават мотивите на една кражба: „Начи имаме, имало е ромчета, които са разбивали мазето, защото умират от глад“ (уч.5). Дори и да се осъзнават мотивите, това не ги оправдава: „крадат, крадат всичко един друг се крадат, това е, и това е верно, то е от немотия, то е ясно, че е така, но това не ги оправдава“ (уч.20). Краденето е едно основно качество, което е най-често срещано в описанията им.

Кражбата е свързана и с една друга тяхна характеристика, че са мързеливи: „освен ако може да се уреди някъде по чистотата тия, с камионите, или да мете улиците, такава, не на всеки му се занимава с това нещо, решава, че ще му е полесно да отиде и да почне да крадне“ (уч.21); „Но за други неща, за други инициативи циганина не е... Така му е характера, че там където има работа да се работи, не ходи“ (Община №2). Това качество ги кара да живеят на помощи и да не работят. Такива са част от всекидневните обяснения за това какви са „те“. Но обяснението ги ограничава, то върши работата на „самореализиращо се проречество“, т.е. на дефиниция на реалността, която първоначално е неистинна, но която става истинна по своите последици (Thomas 1929). Така „те“ са